

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 48

гр. Пазарджик, 20.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно частно
гражданско дело № 20225200500711 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.274 ал.1 т.1 ал.2 и следващите от
Гражданския процесуален кодекс.

Обжалва се определение на Панагюрски районен съд №401 от
19.10.2022г. постановено по гр.д.№1/2022г. по описа на същия съд в частта с
която е прекратено производството по делото срещу ответника „В.Х.“ АД и в
частта с която е спряно производството по делото по отношение на ответника
„Б.И.“ АД.

Частният жалбоподател и ищец в производството „С.“ ЕООД, ЕИК
203100755, със седалище и адрес на управление гр.Б., ул.“П.Е.“ №2, вх.А,ет.1
чрез управителя си Т. В. М. поддържа, че в обжалваните части съдебното
определение е незаконосъобразно като моли да бъде отменено. Оспорват се
изводите на първостепенния съд, че предвид влезлия в сила акт между
страните с правно основание в чл.109 от ЗС, който отрича със сила на
присъдено нещо/СПН/ правото на собственост на „С.“ ЕООД върху ПИ с ИД
69835.62.680 по КKKP на гр.С., местност “Радин дол“ за процесната реална
част от имота съгласно решение №260024 от 19.10.2020г. по в.гр.д.№245/
2020г. по описа на Апелативен съд-Пловдив, то следвало отричане и на
правото на собственост на дружеството върху ПИ придобит по

Постановление №8 от 13.07.2016г. за възлагане по чл.717з от ТЗ издадено по т.д.№66/2010г. по описа на ОС-Пазарджик, доколкото силата на присъдено нещо/ СПН/ се разпростирала по отношение на този юридически факт - притежанието на правото на собственост, поради което предявеният иск по чл.108 от ЗС би довел до пререшаването на спора за същия факт и затова бил недопустим с оглед забраната по чл.299 ал.1 от ГПК. Частният жалбоподател счита, че становището на съда за обхвата на предмета и пределите на СПН по иска по чл.109 от ЗС противоречат на постановките на ТР№4 от 06.11.2017г. по т.д.№4/2015г. и на ТР №4 от 14.03.2016г. по т.д.№4/2014г., двете на ОСГК на ВКС. Цитира се част от мотивите на т.1 от ТР №4 от 06.11.2017г. по тълк.д.№4/2015г., според които искат по чл.109 от ЗС е иск за защита на собствеността, но не е иск за установяване на собственост; че установяването на правото на собственост има значение за основателността на негаторния иск, но е вън от предмета на делото, поради което решението не следва да има установителен за правото на собственост диспозитив и това решение не се ползва със СПН по въпроса за собствеността. Допълва, че негаторният /отрицателния/ иск по чл.109 от ЗС също е иск за защита на правото на собственост, наред с положителния ревандикационен иск и конститутивния иск за определяне на граници; че предметът на негаторния иск не е нито правото на собственост върху засегнатия имот на ищеца нито правото на собственост върху пречещия имот на ответника, като правото на собственост върху тези два имота има значение за основателността на негаторния иск, но че те остават вън от предмета на делото и по тях съдът се произнася само в мотивите на решението като по преюдициални правоотношения, и по тях не се формира СПН; че по иска по чл.109 от ЗС не се отнема владението на собственика, а се осъществява защита на правото на собственост срещу всяко и/или косвено неоснователно въздействие, посегателство или вредно отражение над обекта на правото на собственост, пречещо на допустимото пълноценно ползване на вещта/имота/ според нейното предназначение, като се цели това неоснователно въздействие да бъде преустановено или да бъдат премахнати последиците от него, но без да се отнема владението на собственика. Цитира се още част от мотивите на ТР, че исковете за защита правото на собственост не са процесуално средство за упражняване на съдържащите се в правото на собственост правомощия, а за защита на различни аспекти на правото на собственост според вида и интензитета на

тяхното накърняване, докато правото на собственост е предмет на делото когато се претендира неговото съществуване или несъществуване, а когато това право се защитава от ограничаване или друго накърняване, предмет на делото е несъществуване на съответните ограничения и неправомерността на накърненията, както и преустановяване на неправомерните въздействия и възстановяване в положението отпреди нарушението. Акцентираща се и на приетото в т.2А от Тълк.Р.№4 от 14.03.2016г. по тълк.д.№4 /2014г., че искът за собственост по чл.108 от ЗС е искът на невладеещия собственик срещу владеещия несобственик, като предмет на защита е правото на собственост на ищеца и съдържа в себе си искания да бъде установено, че ищецът притежава правото на собственост върху процесния имот и искане да бъде осъден ответника да му предаде владението върху имота, на които искания съдът дължи произнасяне и даване на отговор в диспозитива на решението си, който е източник на СПН на решението. За същите постановки жалбоподателят препраща и към решение №65 от 15.10.2020г. по гр.д. №4388/2019г. на ВКС, II г.о.

Твърди се още, че по цитираното от исковия съд в.гр.д.№ 245/2020г. на АС-Пловдив ищецът „С.“ ЕОО по предявен иск по чл.109 от ЗС не е заявявал претенция /петитум/ за съществуване на право на собственост върху процесния имот и че това право е било извън предмета на делото. Счита, че при незаявен такъв петитум и при липса на такова произнасяне в диспозитивите на двете съдебни инстанции ОС-Пазарджик и АС-Пловдив, следва ,че съдът не се е произнесъл относно установяването или отричане на правото на собственост на С. ЕООД. Счита, че правилно съдът е приел в обжалваното определение, че установяването на правото на собственост на ищеца има значение за основателността на негаторния иск, но неправилно е прието, че този факт е бил част от предмета на делото. Тезата на съда се опровергава със сочената от жалбоподателя тълкувателна съдебна практика, че при иска по чл.109 от ЗС за съществуването на правото на собственост съдът се произнася само в мотивите на решението, но не и в диспозитива, и които мотиви не са източник на СПН и тяхното съдържание не се обхваща от субективните и обективни предели на тази сила и че независимо от отхвърлянето на иска по чл.109 от ЗС предявен от „С.“ ЕООД, спорът за правото на собственост не е решен окончателно и по отношение на всички,

защото изобщо не е бил повдигнат за произнасяне от съда по приключилото дело. И че съдебното решение е неговият диспозитив, а не мотивите които служат за насоките какви са били съображенията на съда, постановил съответния диспозитив. В случая иският съд прекратил частично производството и само по отношение на В.Х. АД, но не и по отношение на втория ответник „Б.И.“ АД и че в хипотеза на прието от съда, че правото на собственост на С. ЕООД е отречено по иска по чл.109 от ЗС, то е следвало производството по иска по чл.108 от ЗС да бъде прекратено изцяло. Излага се и второ основание за незаконосъобразност на прекратителното определение - липса на съвпадение по двете дела по отношение на частта от недвижимия имот предмет на ревандикацията и частта на имота по предмета на иска по чл.109 от ЗС, съответно-„площадка промишлена товаро-разтоварна“ с неустановено от ищеца местоположение; докато претенцията по чл.108 от ЗС е **„ за друга част от имота,** която не засяга площадка промишлена товаро-разтоварна“ и че съдът се позовал на експертиза несъбрана по съответния процесуален ред при непосредственост и гласност. Допълва, че в този ПИ няма реално обособени части и че на скицата няма отбелязана такава площадка.

Неправилно било определението на съда за спиране на производството по отношение на другия ответник „Б.И.“ АД. Счита жалбоподателят, че липсва идентитет между предметите на исковите и че в исковата молба ищецът не обосновава претенцията си за обособени на скица части от имота тъй като такива няма, и то към момента на образуване на делото, а доколкото в делбен процес била представена скица, която според частния жалбоподател в същност е чертеж, то това не променяло границите, описани в н.а. №87 от 06.06.2008г. съвпадащи с настоящите кадастрални граници и че иският съд е правил съпоставки за идентичността на недвижимия имот без да притежава необходимите технически знания налагайки на чертеж върху официална скица от АК за да очертае исковата претенция и че иският съд в случая се е позовал на непроверени и голословни твърдения на ответника и доколкото исковата претенция на С. ЕООД се основавала на издадена от съответният орган скица приложена към исковата молба без да е очертана реално обособена част, затова счита ,че не е налице идентичност между предметите на двата иска и с този по гр.д.№ 322/2020г. Моли да се отмени обжалваното определение като неправилно и незаконосъобразно в прекратителната и в

спряната му части. Сочи писмени доказателства.

В срок е постъпил писмен отговор от В.Х. АД досежно частично прекратена част от производството отношение на тази страна и от Б.И. АД по отношение на която страна е спряно производството.

В отговора си с вх.№3559 от 25.11.2022г. /л.29/, ответникът „В.Х.“ АД поддържа, че частната жалба е неоснователна и се моли да бъде потвърдено прекратителното определение. Твърди, че предмет на иска по чл.108 от ЗС е част от ПИ с ИДН/идентификатор/ 69835.62.680 по КККР на гр.С., местност“ Радин дол“-площадка от 3500кв.м. при посочени граници. Посочва се и влязлото в сила преди предявяване на този иск решение на ПАС по предявен негаторен иск по чл.109 от ЗС-решение №260024 от 19.10.2020г. по в.гр.д. №245/2020г. с което е отхвърлена заявената негаторна претенция на С. ЕООД. Счита, че частният жалбоподател избирателно цитира мотивите по т.1 на ТР №4 от 04.11.2017г. на ВКС относно задължителните условия за уважаване на иска по чл.109 от ЗС, едното от които е за бъде доказано от ищеца не само че е собственик на имота, но и че върху този имот ответникът е осъществил неоснователно действие. Цитира е и ТР №7 от 31.07.2017г. относно основание по чл.303 ал.1 т.4 от ГПК като разрешаването на спора по единия иск -когато обусловената претенция имплицитно съдържа в себе си произнасяне по друг иск-обулавящата претенция и разрешенията по обуславящия спор си противоречат; че за да възникнат предпоставките на разпоредбата трябва да е налице съвпадение между страните и обективно тъждество на производствата, но че за разликата от хипотезата при която обективното тъждество е резултат от еднакви спорни предмети, в разглеждания случай, обективният идентитет не се изразява в еднакъв предмет на делата, те имат различни спорни предмети, но предметът на обусловената дело инкорпорира в себе си този на обуславящото дело. И че въпреки различието в спорните предмети между диспозитивите на двете решения възниква съотношение по силата предметът на единия диспозитив имплицитно се включва в предмета на другия диспозитив. Че разрешаването на спора по обусловения иск е предпоставено от установителното действие на силата на присъдено нещо по постановеното преди него/преди решението чиято отмяна се иска/ влязло в сила решение по преюдициалното правоотношение, което му противоречи и че предметите на двете решения са в съотношение, при което правото на обусловеното решение е мълчаливо

отречена правна последица от предмета на решението по обуславящия иск. Цитира се института на отвод на висящ процес/чл.126 ал.1 от ГПК/ , насочен към избягване на постановяването на противоречиви съдебни актове съгласно т.5 от ТР №7. Поддържа, че по делото на АС-Пловдив е установено ,че С. ЕООД не е собственик на спорния имот и че СПН произтича от въззивното решение №260024 от 19.10.2020г. по чл.109 от ЗС и съдържа в себе си, не само приетото от исковия съд по отношение предмета на делото, но съдържа и обуславящите мотиви на съда по преюдициални въпроси в рамките на негативния иск по преценката дали ищецът по негативен иск е собственик или не е такъв на недвижимия имот, предмет на незаконосъобразното въздействие. Като при противоречие в тях дори и индиректно има възможност по чл.303 ал.1 т.4 от ГПК за отмяна на решението, което е постановено по преюдициалните факти и правоотношение. Счита, че по делото ако се постанови решение по съществуването на предявения иск по чл.108 от ЗС биха били две противоречиви решения, едното от които би подлежало на извън инстанционна отмяна. Като последен довод се сочи, че е налице пълна идентичност по отношение на търсената искова защита спрямо един и същ недвижим имот по двете дела и при въведени едни и същи правопораждащи факти и позоваване на едни и същи документи за които претендира, че установяват въведените факти и обстоятелства-Постановление за възлагане на основание чл.717 з от ТЗ от 13.10.2016г.

В отговора на частната жалба подаден от „Б.И.“ АД, вх.№3560 от 25.11.2022г. /л.24/ се поддържа, че правилно съдът е спрял частично производството по делото поради наличие на преюдициален спор, като счита, че дори е налице по-силно основание-за прекратяване на делото поради идентичност на предмета висящото дело и предмета на висящия пред същия съд друго дело-гр.д.№322/2020г. Петитумът на заявления от „Б.И.“ АД иск по гр.д.№322/2020г. бил да се установи със сила на присъдено нещо, че ответникът “С. ЕООД не е собственик на реална част с площ от 4733 кв.м. от ПИ с ИДН 69835.62.680 в гр.С. по КKKP на града от 2019г., като целия ПИ е с площ от 39728 кв.м. А предметът на гр.д.№1/2022г. е иск по чл.108 от ЗС на ищеца „С.“ ЕООД за установяване и осъждане на ответника „Б.И.“ АД, че ищецът е собственик на право на собственост върху част от поземлен имот с

ИДН № 69835.62.680 по КККР на гр.С., местност “Радин дол“ с площ от 3500кв.м., с ограничения и граници на площта и че при уважаване на отрицателния установителен иск /гр.д.№322/2020г-/ спрямо ответника се формира СПН, че той не е собственик на процесния имот и следва да изчерпи в производството всички възражения и основания за наличие на право на собственост в негова полза /ТР №8 от 27.11.2013г. на ВКС/. Счита ответника по жалбата, че е налице идентичност по отношение на спорния недвижим имот, предмет на гр.д.№322/2020г. и че по настоящото гр.д.№1/2022г. се търси същото с обратен знак; че е налице идентичност по отношение на страните, идентичност на правопораждащите факти заявени от С. ЕООД и на писмените доказателства представени по делата-постановление за възлагане по чл.717з от ТЗ от 13.07.2016г.; че предмет на иска по гр.д.№322/2020г. е отрицателен установителен иск за реална част, че ответникът „С.“ не е собственик на реална част от 4733 кв.м. от ПИ с ИДН 69835.62.680 гр.С. и че по гр.д.№1/2022г. предмет на търсената ревандикация е част от същия ПИ, като според ответника ищецът С. ЕООД „променя в новото производство размера на претендираната от него територия, но само като площ в рамките на същия УПИ и/или променя част от претендираните граници на същата площ,/тоест **че ответникът по този начин сам признава, че няма пълна идентичност между предмета на двете дела-различна площ и граници/**, с което на практика би се допуснало до воденето на неограничен брой дела за различни по размер площи, но от един и същ поземлен имот-ПИ с ИДН №69835.62.680 в м.“Радин дол“, по КККР на гр.С., които било неправилно. Моли да се потвърди обжалваното решение.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

Установява се от данните по гр.д.№1/2022г. /гр.д.№20225230100001/ по описа на Панагюрски районен съд, че на 04.01.2020г. е инициирано исково производство от ищеца С.“ ЕООД, ЕИК 203100755, със седалище и адрес на управление в гр.Б. чрез управителя Т. В. М., и против ответниците „В.Х.“ АД, ЕИК-175080698, седалище и адрес на управление гр.София, представлявано от Г.С.С., и против „Б.И.“ АД, ЕИК-1125342478, със седалище и адрес на управление в гр.София, представлявано от Л.А.К., с искане да бъде признато за установено спрямо двамата ответници „В.Х.“ АД

и „Б.И. АД, че „С. ЕООД е собственик на следната част от поземлен имот с идентификатор 69835.62.680 по КККР на гр.С., обл.Пазарджик, находящ се в гр. С., местност “Радин дол“, с площ от около 3500кв.м., ограничена от север-телена ограда, изградена непосредствено от север на съществуващи сгради с идентификатор 69835.62.680.23; 69835.62.680.24 и 69.835.62.680.25; от изток -общински път без идентификатор, разделящ/пътя/ ПИ 69835.62.680 и ПИ 69835.62.115 и от тази граница по права линия в посока юг-общински път с идентификатор 69835.31.682; от юг-общински път, представляващ ПИ с ИДН 69835.31.682; от запад-бетонна рампа и изградената върху нея западна стена на сграда с ИДН 69835.62.680.23, както и ограда, продължаваща на юг западно от сграда с ИДН 69835.62.680.20 и от 8бр. силози с ИДН 69835.62.680.19, която полумасивна ограда достига до границата с общински път с ИДН 69835.31.682, както и да се осъдят ответниците „В.Х.“ АД представлявано от Г.С.С., и „Б.И.“ АД представлявано от Л.А.К., да предадат на „С.“ ЕООД владението върху така описаната част от ПИ. В обстоятелствената част са изложени съображения, че претендираната част от 3500кв. от процесния ПИ представлява част от 4733кв.м. от процесния ПИ ползвана от ответниците по издадена обезпечителна заповед от 02.02.2017г. в тяхна полза по гр.д.№92/ 2017г. ,която в следствие е отменена с определение №227 от 22.06.2020г. по в.гр.д.№58/2020г. на ОС-Пазарджик. В исковата молба ищецът С. ЕООД не е индивидуализирал площта от 4733 кв.м. от ПИ с ИДН 69835.62.680.

По приложено копие от искова молба от 22.06.2020г./служебно изискано от РС-Панагюрище/ по гр.д.№322/2020г. по описа на същия съд, е видно, че „Б.И.“ АД е предявил отрицателен установителен иск за собственост срещу „С.“ ЕООД, с искане да се признае за установено между страните, че ответникът “С.“ ЕООД не е собственик на реална част с площ от 4733 кв.м. от ПИ с ИДН 69839.62.680 целия с площ от 39728кв.м., при граници и съседи на целия ПИ с площ 39728кв.м. , както и на съседи на посочената площ-от три страни ПИ по скица проект Ф04769 от 18.11.2016г. на ОСЗГ-гр.С. и скица ПИ 15-94-93от16 от 18.10.2019г. на СГКК-Пазарджик, а при условията на евентуалност да се признае за установено, че ответника не е собственик на идеални части от целия-ПИ, 4733/39773. Посочените ПИ като

съседни на площта от 4733кв.м. **са различни**, доколкото се касае за граници по сигнатурата по Картата на възстановената собственост за землище гр.С. /скица проект/, а описанието на имота по гр.д.№1/2022г. е по КККР на гр.С., одобрени със заповед РД-18-407 от 10.06.2019г. на ИД на АГКК.

Съгласно въззивно решение № 260024 от 19.10.2022г. на Пловдивски апелативен съд постановено по в.гр.д.№245/2020г. по описа на същия съд /недопуснато до касационно обжалване-определение №60244 от 03.06.2021г. на ВКС на РБ по гр.д.№ 1015/2021г. по описа на Второ гражданско отделение/, в производство по предявени иски от ищеца „С.“ ЕООД -гр.Б. против „В.Х. „АД, с правно основание в чл.109 от ЗС и по чл.59 от ЗЗД, е обезсилено решение №513 от 20.12.2019г. на Пазарджишки окръжен съд постановено по гр.д.№727/2018г. по описа на същия съд, в частта с която е упълномощен „С.“ ЕООД да извърши демонтирането и премахването от имот с идентификатор 69835.62.680 по КККР на гр.С. с обща площ 39728 кв.м. в м.“Радин дол“, урбанизирана територия, трайно предназначение -за друг вид производствен, складов обект за сметка на В.Х. АД на машини и съоръжения от находящата се в имота площадка промишлена товаро разтоварна; трошачно посевна инсталация, състояща се от роторна трошачка и сито двупластово, гумено транспортни ленти, контейнер, ленти и шнекове, метална конструкция за силози и силози 8бр.; От находящата се на площадка промишлена товаро-разтоварна -система за въздушен транспорт на материала; филтри-4бр.,елеватори -8бр.; магнитен сепаратор; метални конструкции към машините и апаратура за управление и контрол със софтуер, при условие че не бъдат премахнати доброволно от „В.Х.“АД като недопустимо.

Отменено е изцяло решението в останалата му част вместо което, е отхвърлен иска на С. ЕООД , ЕИК-203100755 да бъде осъдено „В.Х.“ АД, ЕИК 175080698 за преустанови неправомерното ползване на част с площ от 4850 кв.м. от собствения на „С.“ ЕООД недвижими имот с идентификатор 69835.62.680 по ККР на гр.С., с площ от 39728 кв.м. в м.“Радин дол“, урбанизирана територия, трайно предназначение-за друг вид производствен, складов обект, върху която площ са разположени следните собствени на „В.Х.“ АД машини и съоръжения, на находящата се в имота площадка промишлено товаро разтоварна: 1.Трошачно посевна инсталация, състояща се от роторна трошачка и сито двупластово; 2.Гумено транспортни ленти;

3.Контейнер; 4.Ленти и шнекове; 5. Метална конструкция за силози; 6.Силози-8бр.; В находящата се на площадката промишлено товаро разтоварна , сграда с промишлено предназначение със застроена площ 357кв.м.- 7.Система за въздушен транспорт на материала; 8.Филтри-4бр.; 9. Елеватори-8бр.; 10. Магнитен сепаратор;11.Метални конструкции към машините;12. Апаратура за управление и контрол със софтуер;

ДА ПРЕМАХНЕ за собствена сметка в 10дневен срок от влизане на решението в сила , от собствения на „С.“ ЕООД ПИ-производствен терен с идентификатор 69835.62.680 по ККР на гр.С., следните собствени на „В.Х.“ АД машини и съоръжения от находящата се в имота площадка промишлена товаро-разтоварна: 1.Трошачно посевна инсталация, състояща се от роторна трошачка и сито двупластово; 2.Гумено транспортни ленти; 3.Контейнер; 4.Ленти и шнекове;5Метална конструкция за силози; 6.Силози-8броя; от находящата се на площадката промишлено товаро разтоварна , сграда с промишлено предназначение със застроена площ от 357кв.м.:7.Система за въздушен транспорт на материала; 8.Филтри-4бр.; 9.Елеватори-8бр; 10. Магнитен сепаратор; 11.Метални конструкции към машините; 12.Апаратура за управление и контрол със софтуер.

Със същото въззивно решение е отхвърлен по същество иска на „С.“ЕООД да бъде осъдено „В.Х.“ АД да заплати на ищеца сумата от 17020.31лв обезщетение за лишаването от ползване на площадка промишлена товаро разтоварна, представляваща част с площ от 4850кв.м. от собствения на „С.“ ЕООД недвижим имот с идентификатор 69835.62.680 по ККР на гр.С., с площ от 39728кв.м., в м.“Радин дол“ урбанизирана територия, трайно предназначение: за друг вид производствен, складов обект за периода от 05.01.2017г. до 07.11. 2018г., ведно със законната лихва, считано от 07.11.2018г. и да заплати сумата от 10000лв като частична претенция от общо дължимата от 65000лв представляваща обезщетение за лишаването от ползване на находящата се на площадка промишлено товаро разтоварна страда с промишлено предназначение със застроена площ от 357 кв.м. за същия период от време и също със законната лихва като предвид изхода на спора са присъдени разноски в полза на ответника по иска.

Според решаващите мотиви на въззивната инстанция в процеса не се е

доказало ищецът „С.“ ЕООД, че е собственик на територия от 4850кв.м. от имот 680, представляваща предоставена му с постановлението за възлагане площадка промишлено товаро разтоварна, за която е твърдяно, че ответникът е разположил машини и съоръжения с които развива производствена дейност и че към момента на постановлението за възлагане от 2016г. площта на имот 680 е била 39733кв.м., като на ищеца е възложена обособена част включваща производствен терен с площ от 35000кв.м., сгради и строителни съоръжения, находящи се в производствения терен от 35000кв.м. /ПВ №8-постановление за възлагане/ и че СТЕ не може да се ангажира, къде точно е разположена площадката промишлена товаро разтоварна, възложена на ищеца като едно от съоръженията с ПВ №8/13.06.2016г. и каква е нейната площ. Посочено е от съда ,че възложените 35000кв.м. с две площадки-площадка А с площ от 20000кв.м. и площадка Б с площ от 15000кв.м.,които нямат обща граница и че разликата до цялата площ на имота е от 4733кв.м.,която разлика не се включва в пределите на постановлението за възлагане и представлява предадена през годините площ към имота, свързваща двете площадки. Прието е от въззивната инстанция, че в поземления имот има обособен производствен терен с площ от 3946 кв.м. застроен с производствена сграда на 347кв.м. и върху който са разположени присъщи за производството машини и съоръжения, но че този производствен терен не може да се идентифицира като възложената на ищеца като съоръжение площадка промишлена товаро разтоварна както се твърди в исковата молба и че площта и местоположението на тази площадка върху която ищецът твърди ответника да е разположил свои машини и съоръжения не се установява от изслушаната експертиза както и не се установява и тази площ да е част от възложените с постановлението 35000лв. Като следващ аргумент за отхвърляне на претенцията, според въззивния съд е, че върху част от площта възложена на ищеца и представляваща площадка А има разположени съоръжения, като част от производствена линия с които с осъществява производствена дейност, но **че не се е** доказало, че тази дейност с осъществява от ответното дружество /В.Х. АД / с негови собствени машини или че последното осъществява фактическа власт върху тях на някакво друго основание, което да му позволява извършването на неоснователни действия. И че още по-малко се е доказало, че ответникът извършва производствена дейност в площадката промишлено товаро разтоварна, възложена на ищеца по постановлението за

възлагане след като местоположението на тази площадка не може да се установи. Генералният извод на въззивната инстанция е за недоказаност ответникът да е извършвал неоснователни действия изразяващи се в осъществяване на производствена дейност в площадката промишлена товаро-разтоварна, възложена от ищеца с постановлението за възлагане като част от строително съоръжение, с което му пречи да ползва инфраструктурата и ток и вода.

За да постанови обжалваното определение №401 от 19.10.2022г. по гр.д. №1/2022г. по описа на същия съд, Панагюрски районен съд е приел, че предметът на исковата претенция по чл.109 от ЗС /гр.д.№727/2018г. по описа на Окръжен съд Пазарджик/ представляващ част с площ от 4850 кв.м. от имот с ИДН №69835.62.680 по КККР на гр.С., целия с площ от 39728 кв.м. е да се премахнат машините и съоръженията, намиращи се върху тази част, която според съда е индивидуализирана на скица към заключените на вещото лице, като въззивната инстанция е приела, че С. ЕООД не е носител на правото на собственост върху процесната реална част на твърдяното придобивно основание-постановление за възлагане №8 от 13.07.2016г. по чл.717“з“ от Търговския закон. Исковият съд е приел, че по приложеното копие от исковата молба по гр.д.№322/ 2020г. по описа на РС-Панагюрище „Б.И.“ АД е предявил отрицателен установителен иск по който ответникът С.“ ЕООД следва да докаже, че е собственик на спорната реална част индивидуализирана скица-проект Ф04769 от 18.11.2016г. приложена към исковата молба, която реална част е от 4733кв.м. Въз основа на скиците и описанието в ИМ по гр.д.№322/20220г. на РС-Панагюрище и на гр.д. №727/2018г. на Окръжен съд Пазарджик и по гр.д.№1/22г. на РС-Панагюрище , исковият съд е приел, че е налице идентичност на реалните части предмет на отделните съдебни производства, което не било отречено от ищеца в молбата уточнение от 27.09.2022г. Първоинстанционният съд след като е обсъдил принципните положения в съдебната практика по индивидуализацията на спорното право от ищеца, какви следва да бъдат фактите и как следва да звучи петитума, процесуалната и аналитична дейност на съда при обсъждане на доказателствата, възраженията и доводите на страните, както и как се разпростира силата на присъдено нещо и т.3 на Тълк. Решение №4 от 06.11.2017г. по тълк.д.№4/2015г. на ОСГК на ВКС по иска по чл.109 от ЗС предвиждащ , че за уважаването му ищецът във всички случаи следва да

докаже не само, че е собственик на имота, но и че върху този имот ответникът е осъществил неоснователно въздействие, действие или бездействие и че това действие или бездействие на ответника създава на ищца пречки за използването на собствения имот по-големи от обикновените, както и че от друга страна, че правнорелевантните факти обуславящи уважаването на иска по чл.108 от ЗС са ищецът да е собственик на имота на твърдяното придобивно основание и че ответникът го владее без основание и че именно правото на собственост е правопораждащия факт за съществуването на правото на иск по чл.108 от ЗС. Предвид окончателно отхвърленият от съдилищата иск с правно основание в чл.109 от ЗС предявен от „С.“ЕООД против „В.Х.“ АД поради неустановяване на правопораждащия факт ищецът да е собственик на процесната идеална част на основание Постановление за възлагане №8 от 13.07.2016г. по чл.717 „з“ от ТЗ при което повторното произнасяне по този факт от съда по иск по чл.108 от ЗС между същите страни „С.“ ЕООД и „В.Х.“ АД би довело според районния съд до пререшаване на спор решен с влязло в сила решение респективно противоречи на чл.299 от ГПК, поради което производството по отношение на този ответник следва да се прекрати като недопустимо.

По отношение на другия ответник „Б.И.“ АД исковият съд е приел, че е налице хипотезата на чл.229 ал.1 т.4 от ГПК за спиране на производството поради наличие на преюдициален спор, решението по който ще има значение за правилното решаване на настоящия спор. В тази връзка съдът отново се позовава на висящото гр.д.№322/2020г. по описа на РС-Панагюрище с предмет предявен отрицателен установителен иск /ОУИ/ с обект-процесната реална част като приема, че със сила на присъдено нещо с постановяване на решение по този спор ще се реши дали „С. ООД ответник по отрицателния установителен иск е собственик на реална част, идентична с частта от имота предмет на настоящата искова претенция по чл.108 от ЗС и че формираната СПН по отрицателния установителен иск ще преклудира възможността на ответника по него „С.“ ЕООД в бъдещ процес да се позовава на правото на собственост на основания възникнали и съществуващи към момента на разглеждане на делото по иска по чл.124 ал.1 от ГПК, доколкото ответникът по ОУИ е длъжен да изчерпи всички основания, на които твърди да е придобил правото на собственост, в случая на основание Постановление за

възлагане №8 от 13.07.2016г. по чл.717 „з“ от ТЗ, факт съществуващ към момента на разглеждане на производството по ОУИ, като по процесното дело по предявения ОУИ ще бъде обхванат от обективните предели на СПН при което висящото исково производство по гр.д.№1/2022г. би се явявало недопустимо на основание чл.299 ал.2 от ГПК по отношение на втория ответник „Б.И.“ АД, поради което производството следвало да се спре по отношение на втория ответник до приключване на гр.д.№322/2020г. по описа на РС-Панагюрище, поради обусловеност на изхода на спора по гр.д. №1/2022г. от изхода на гр.д.№322/2020г. съгласно чл.229 ал.1 т.4 от ГПК.

Въззивната инстанция не споделя така изложените и мотивирани доводи на Панагюрски районен съд довели до частично прекратяване на производството по чл.108 от ЗС по отношение на предявения от ищеца С. ЕООД ревандикационен иск срещу ответника „В.Х.“ АД и до частично спиране на производството по отношение на предявения от „С.“ ЕООД ревандикационен иск против ответника „Б.И.“ АД

Обжалваното определение е валидно и допустимо като постановено от надлежен съдебен състав в рамките на правораздавателната си компетентност и по предвидения за това процесуален ред и форма по въпроси, касаещи допустимостта на заявената искова ревандикационна претенция против двама ответници от ищеца С. ЕООД и за наличието на преюдициален спор.

Постановеното определение е обжалваемо от страните в производството при условията на чл.274 ал.1 т.1 и т.2 от ГПК.

По същество обжалваното определение, с което частично се прекратява производство по отношение на единия ответник, а в друга част производството спряно поради наличие на преюдициален спор, е изцяло незаконосъобразно.

I. По частната жалба на ищеца „Сайлес“т ЕООД в частта с която първоинстанционният съд е прекратил производството по делото по предявения от „С.“ ЕООД ревандикационен иск против ответника „В.Х.“ АД.

Частната жалба е допустима и основателна, на две самостоятелни основания.

Исковият съд се е занимавал по въпроса за силата на присъдено нещо по

отношение на предявена претенция по чл.109 от ЗС и е цитирал ТР №4 от 06.11.2017г. по тълк.д.№4/2015г. на ОСГК на ВКС на РБ, като същевременно с това не се е занимал с допустимостта на исковата претенция по чл.108 от ЗС и при коя от двете претенции /чл.109 и чл.108 от ЗС/ какви са пределите на силата на присъдено нещо /СПН/ на постановените съдебни актове. Безспорно е, че пределите на силата на присъдено нещо по двете претенции са свършено различни. В производство по иск по чл.109 от ЗС се формира сила на присъдено нещо относно наличието или липсата на конкретни неправомерни /неоснователни/ действия или бездействия извършвани от ответника и пречещи на ищеца-собственика на имота да упражнява в пълна степен правото си на собственост към определен момент от време или е създадено едно трайно състояние на пречене. Затова и с диспозитива на решението по чл.109 от ЗС /който е източника на силата на присъдено нещо/, се осъжда или се отхвърля иска за преустановяване на твърдените от ищеца действия извършвани от ответника с които му се нарушава или смущава правото на собственост. В диспозитива на иска по чл.109 от ЗС съдът не се произнася по същество по въпроса за титуляра на правото на собственост като по самостоятелен иск за собственост, тоест дали ищецът е собственик или не е собственик на имота върху който ответникът осъществява неправомерни действия или бездействия. Водещото в процеса е неоснователното смущаване на правото на собственост на ищеца чрез извършване на неправомерни действия от ответника. По същия начин стои въпроса и при предявен иск на единия съсобственик на имота срещу неправомерни действия на друг съсобственик по чл.109 от ЗС доколкото и в тази хипотеза съдът дължи произнасяне с диспозитива на решението си само по наличието или липсата на неправомерни действия от страна на ответника възпрепятстващи правото на собственост на ищеца.

И в двете хипотези въпросът за правото на собственост не се разрешава със сила на присъдено нещо, защото не е такъв предмета на негаторния иск. При въведено от ответника по такъв правен спор-иск по чл.109 от ЗС, възражение, че претенцията на ищеца е неоснователна защото той не собственик на процесния имот, това правопогасяващо възражение подлежи на установяване в производството без обаче съдът да има правомощие да се произнася по същество по правото на собственост изрично в диспозитива на решението, а само да съобрази възражението с оглед установеното от

събраните в процеса доказателства. СПН не се формира по отношение правото на собственост в производството по чл.109 от ЗС защото няма предявена такава самостоятелна претенция, което може да стане примерно или под формата на обективно съединяване на искове по чл.108 с чл.109 от ЗС от ищеца или като насрещен иск от ответника срещу ищеца по чл.108 от ЗС във връзка с чл.211 от ГПК.

В хипотеза на предявен иск по чл.108 от ЗС или в хипотеза на предявен положителен установителен иск за правото на собственост, респективно при предявен /отрицателен установителен иск/ ОУИ-чл.124 от ГПК, се формира сила на присъдено нещо относно притежателя /носителя, титуляра / на правото на собственост върху процесния обект или със СПН се отрича правото на собственост твърдяно от ответника. Няма как по непредявен по правилата на ГПК иск за собственост в една или в друга процесуална форма с който се иска да се разреши само и единствено правото на собственост и съдът да може постанови диспозитив по такъв иск, и да се формира сила на присъдено нещо. Защита чрез възражение относно правото на собственост не е равнозначна на защитата чрез предявен иск за собственост като СПН се разпростира само при предявен иск за собственост. Няма пречка както се посочи иск по чл.108 от ЗС да е съединен с негаторния иск по чл.109 от ЗС при което със СПН се ползва решението по чл.108 от ЗС относно титуляра на правото на собственост, а с решението по чл.109 от ЗС ще се ползва със СПН само заявената негаторна претенция за преустановяване на неправомерните действия на ответника с които се пречи на ищеца като собственик да упражнява правото на собственост.

Никога по предявен иск по чл.109 от ЗС не може да се формира сила на присъдено нещо относно правото на собственост и неговия носител, защото негаторната претенция има друг предмет-формиране на СПН по отношение извършени неправомерни действия от ответника. По аналогичен начин стоят нещата по правото на собственост по иск по чл.32 ал. 2 от ЗС за определяне начин на реално ползване на съсобствен имот в хипотеза на подадено възражение от ответника, че ищецът претендиращ определяне начин на реално ползване, не е собственик на имота и не може да иска съдебна администрация за разрешаването на спора по реалното ползване. Ако в производството по чл.32 ал.2 от ЗС не се установи съсобственост в която участие има и ищеца претенцията му се отхвърля, което обаче не създава и

не формира сила на присъдено нещо по отношение правото на собственост на имота за него и който на общо основание може да предяви в друго производство иск за собственост-установителен или ревандикационен или отрицателен установителен иск в зависимост от въведения от него правен спор, който иска да бъде разрешен със сила на присъдено нещо.

На второ място, не се установява верността на мотива на първоинстанционния съд, че се касае за напълно идентични реални части от ПИ с идентификатор 698345.62.680 по КККР на гр.С.. В ИМ по гр.д.№1/2022г. реалната част е с площ от 3500кв. от цитирания ПИ-при граници, които са все още предполагаеми и не са установени и признати нито със влязло в сила друго съдебно решение което да препраща към тях нито от назначена и изслушана по това дело СТЕ нито от друг писмен документ. По цитираното в.гр.д.№245/2020г. по описа на Апелативен съд Пловдив, претендираната площ върху която се извършват неоснователни действия от ответника е 4850кв.м. при други граници. По предявения отрицателен установителен иск се сочи реална част от същия ПИ с площ от 4733кв.м. също други граници. /Едните граници на реалната част са отразени по КККР на гр.С., други са по КВС на землището на гр.С., а трети са по неидентифицирана телена ограда, разположена северно от три сгради с идентификатори, общински път без идентификатор и граница по права линия от юг до общинския път, полумасивна ограда и други./

В тази хипотеза установяването на идентичност на така претендираните части е въпрос, който не може да бъде еднозначно разрешен на този етап от исковия съд без използването на специални знания из областта на науката, изкуството, занаятите и други/чл.195 ал.1 от ГПК/ с каквито съдът не разполага, дори и да се позовава на приложени скици, най-малкото поради това ,че се касае за сложен от техническа гледна точка предмет на изследване-реална част от значително голям по площ имот, което предполага евентуално или излагане от ищеца на допълнителни факти и обстоятелства по индивидуализацията му, /ако има такива/, или последващи измервания на място и оглед на имота и при евентуално отчитане и на данните от скиците, които са издадени в различни години и планове. В този смисъл, искивият съд без извършване на посочените процесуални действия трудно би отговорил еднозначно и то с пълна категоричност на въпроса за идентичността или липсата на идентичност на претендираните части от един

и същ имот по трите искиви производства без помощта на съответен експерт, като основание за извършване на следващите се процесуални действия. Още повече, че и въззивната инстанция/АС-Пловдив/ изрично признава в мотивите си към постановеното въззивно решение се са налице затруднения и дори невъзможност да се определи точно предмета на спора по граници на място, което сериозно поставя под съмнение изводите на Панагюрски районен съд за приетата идентичност на процесния имот и по трите дела без използването на вещо лице със специални знания. Няма пречка по преценка на съда последният да извърши и служебно оглед на реалната част от ПИ, предмет на спора в присъствието на страните и на вещо лице при необходимост от уточняване границите на спорните имоти и определяне точно предмета на спора, както и разпит на свидетели и други.

По същите съображения незаконосъобразно е и определението на РС-Панагюрище, в частта относно спиране на производството. Определението за спиране е преждевременно постановено той като по делото липсват безспорни доказателства за пълна идентичност на предмета на спора-процесната реална част от ПИ по двете висящи искиви производства. Няма обективни данни, събрани по съответния ред като примерно техническа експертиза или съставен друг официален писмен документ удостоверяващ такава идентичност, или данни събрани чрез друг процесуален способ, удостоверяващи наличието или липсата на пълна или частична идентичност на реалната част на описания имот по двете висящи дела. Погрешно и прибързано искивият съд е стигнал до извод за пълна идентичност на реалните части от ПИ по двете дела без да има съответна експертна техническа или друга база данни за категоричен извод за наличие или липса на идентичност.

В този смисъл ако евентуално в хода на производството отново бъде повдигнат от страните и или служебно от съда този въпрос, следва съдът да се произнесе, но след като събере безспорни категорични данни за идентичността на претендираните части от ПИ идентификатор 698345.62.680 по КККР на гр. С., обл.Пазарджик целия с площ от 39728кв.м.

Трайна и последователна е съдебната практика, според която решението на съда, с което се уважава или отхвърля ревандикационният иск по чл.108 от ЗС , ще има сила на присъдено нещо по спора между страните за

конкретния имот и правоотношението, придобило качеството на "присъдено нещо", не може да бъде вече предмет на правнорелевантен спор и че в зависимост от изхода на спора със СПН ще се признае или отрече претендираното право. А обективните предели на СПН обхващат предмета на претенцията - спорното материално право с белезите, които го индивидуализират, по което съдът се е произнесъл с решението, като го е потвърдил или отрекъл; При което изискването за индивидуализацията на предмета на делото не се налага самоцелно. То е абсолютно задължително за осъществяване на адекватна правна защита на нарушеното право и същевременно за предоставянето на възможност за защита по иска от насрещната страна в процеса като това дава възможност на съда да прецени, а по начало и при необходимост след събиране на допълнителни доказателства да прецени дали е налице идентитет на предмета на спора и евентуално наличие на преюдициалност на един от тях спрямо другия.

Съдебната практика еднозначно сочи, че ревандикационният иск за собственост по чл.108 от ЗС е иск на невладеещия собственик срещу владеещия неособственик; че предмет на делото по този иск е правото на собственост на ищеца като искът съдържа в себе си две искания за правна защита, отправени до съда: искане да бъде установено, че ищецът притежава правото на собственост върху процесния имот и искане да бъде осъден ответникът да му предаде владението върху имота.

По отношение на негаторният иск по чл.109 от ЗС се приема, че също е иск за защита на собствеността, но отрицателен, защото предмет на делото не е нито правото на собственост върху (засегнатия) имот на ищеца, нито правото на собственост върху (пречещия) имот на ответника; **че правото на собственост върху тези два имота има значение за основателността на негаторния иск, но те остават вън от предмета на делото (по тях съдът се произнася само в мотивите на решението като по преюдициални правоотношения) и по тях не се формира сила на пресъдено нещо;** Че негаторният иск, като иск за защита на собствеността, предоставя правна защита на правото на собственост срещу всяко пряко и/или косвено неоснователно въздействие, посегателство или вредно отражение над обекта на правото на собственост, което пречи на допустимото пълноценно ползване на вещта (имота) според нейното предназначение, но без да отнема владението на собственика. От което се налагат правните изводи, че за

квалификацията на един иск по чл. 108 от ЗС или по чл.109 от ЗС от значение е дали посочените в обстоятелствената част на исковата молба действия на ответника са довели до отнемане владението на ищеца или само ограничават пълноценното му осъществяване.

Предмет на ревандикационните искове са правото на собственост, съответно - вещните права върху чужда вещ, затова съдебното решение по тези искове трябва да съдържа два диспозитива: един за принадлежността на правото на собственост, съответно за титулярството на ограниченото вещно право, и втори - за съществуването на притезанието за предаване на владението или на правомощието за упражняване на съответното ограничено вещно право.

От друга страна негативният иск, като иск за защита на собствеността, предоставя правна защита на правото на собственост срещу всяко пряко и/или косвено неоснователно въздействие, посегателство или вредно отражение над обекта на правото на собственост, което пречи на допустимото пълноценно ползване на вещта (имота) според нейното предназначение, но без да отнема владението на собственика. С предявяването му се цели това неоснователно въздействие да бъде преустановено или да бъдат премахнати последиците от него. **Предмет на делото е несъществуването на правото ответникът да въздейства върху вещта, независимо от естеството на това въздействие; Че за разлика от установителния иск за признаване или отричане на право на собственост върху недвижим имот и ревандикационния иск, нито правото на собственост върху имота на ищеца (засегнатия имот), нито правото на собственост върху имота на ответника (пречещия имот) се включва в предмета на делото при предявен негативен иск така, както правото на собственост върху засегнатия и пречещия имоти не влиза в предмета на делото по идентичния иск за виндикация на съответния сервитут или ограничено вещно право; Че правото на собственост е предмет на делото, когато се претендира неговото съществуване или несъществуване, а когато това право се защитава от ограничаване или друго накърняване, предмет на делото е несъществуването на съответните ограничения и неправомерността на накърненията, както и преустановяването на неправомерните въздействия и възстановяване в положението отпреди нарушението. В хипотезата на предявен осъдителен**

негаторен иск съдът не дължи произнасяне с отделен диспозитив относно правото на собственост, тъй като същото по вече изложените съображения не е предмет на делото. Както се посочи искът за собственост по чл. 108 от ЗС е иск на невладеещия собственик срещу владеещия несобственик; предмет на делото по този иск е правото на собственост на ищеца и че искът съдържа в себе си две искания за правна защита; **Ч** е за да бъде решен предявеният с иска по чл.108 от ЗС

гражданскоправен спор, на тези две искания **следва да се даде отговор в диспозитива на съдебното решение, тъй като само диспозитивът е източникът на силата на пресъдено нещо на решението.** В този смисъл са мотивите към т. 18 от Тълкувателно решение №1 от 04.01.2001г. по тълк. гр. д. № 1 от 2000 г. на ОСГК на ВКС. Независимо от диспозитива на съдебното решение, силата на пресъдено нещо на това решение ще се формира относно предмета на делото, който в случая с иска по чл. 108 е твърдяното от ищеца право на собственост на заявеното от него основание. Следва да се отбележи и това, че основанието на иска по чл.108 от ЗС е твърдяният от ищеца конкретен юридически факт, от който според него е възникнало правото му на собственост, а искането е да се признае съществуването на това право на собственост и да се осъди ответникът да възстанови неправомерно отнетото от собственика право на владение, като елемент от неговото право на собственост; **Ч**е основанието на положителния установителен иск за собственост е същото, а искането е да се признае по отношение на ответника съществуването на това право на собственост на ищеца. **Основанието на отрицателния установителен иск е неосъществяването на юридическите факти, от които според ответника е възникнало правото му на собственост, а искането е да се установи, че това право не е възникнало и не съществува.** Изложените в исковата молба по отрицателния установителен иск за собственост фактически обстоятелства за право на собственост на ищеца, не представляват основание на отрицателния установителен иск за собственост и не са част от предмета на делото по този иск, а само обосновават правния интерес на ищеца от предявяването на такъв установителен иск; **Ч**е предмет на делото по иска с правна квалификация чл.108 от ЗС и на положителния установителен иск за собственост е претендираното от ищеца право на собственост, докато предмет на отрицателния установителен иск е отричаното право на собственост на

ответника, с уточнението, че дори и когато тези права касаят един и същ имот или движима вещ, **те са различни**, тъй като произтичат от различни юридически факти и имат различни титуляри. **Различният предмет** на делото по тези искове обуславя различния предмет на доказване по тях, **различното разпределение на доказателствената тежест** /при осъдителния и положителния установителен иск тежестта на доказване на правото на собственост е за ищеца, а при отрицателния установителен иск е за ответника/, както и **различните обективни предели на силата на пресъдено нещо** на решението по тях /решението по осъдителния и положителния установителен иск за собственост формира сила на пресъдено нещо относно съществуването на правото на собственост на ищеца на посоченото от него основание, докато силата на пресъдено нещо на решението по отрицателния установителен иск има **много по-широки обективни предели** и друг предмет- обхваща всички основания за придобиване на правото на собственост от ответника/. В случая, предвид различният предмет на делото на тези искове първоинстанционният Панагюрски районен съд следва да прецени повторно тяхната съотносимост и преюдициалност при установен или липсващ идентитет на предмета на спора-реални части от посочения недвижим имот ПИ с ИДН 69835.62.680, по начина описан в исковите молби по цитираните дела.

Предвид изложеното, обжалваното определение ще следва да се отмени и делото се върне на Панагюрски районен съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Водим от горното, Пазарджишкият окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение на Панагюрски районен съд №401 от 19.10.2022г. постановено по гр.д.№1/2022г./ №20225230100001 за 2022г./ по описа на същия съд, В ЧАСТТА С КОЯТО СЕ ПРЕКРАТЯВА, на основание чл. 299, ал. 2 ГПК, производството по гр.д. № 1/2022г. по описа на Районен съд - Панагюрище, В ЧАСТТА С КОЯТО е предявен иск с правно основание чл. 108 ЗС от „С.“ ЕООД срещу „В.Х.“ АД, с който се иска да се приеме за установено спрямо ответникът, че ищецът е собственик, на основание постановление за възлагане № 8 от 13.07.2016г. по чл. 717 «з» ТЗ, на реална част от ПИ с идентификатор 69835.62.680 по КККР на гр. С. подробно описана в ИМ и повдигната в червен цвят на скица към молба от 27.09.2022 г. и да се осъди ответникът да предаде владението на ищеца, И В ЧАСТТА С КОЯТО СЕ СПИРА, на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК, производството по гр.д. № 1/2022 г. по описа на Районен съд- Панагюрище В ЧАСТТА С

КОЯТО е предявен иск с правно основание чл. 108 от ЗС от „С.“ ЕООД срещу „Б.И.“ АД, с който се иска да се приеме за установено спрямо ответникът, че ищецът е собственик, на основание постановление за възлагане № 8 от 13.07.2016г. по чл. 717 з от ТЗ, на реална част от ПИ с идентификатор 69835.62.680 по КKKP на гр. С. подробно описана в ИМ и повдигната в червен цвят на скица към молба от 27.09.2022 г. и да се осъди ответникът да предаде владението на ищеца, до приключване с окончателен съдебен акт на производството по гр.д. № 322/2020 г. по описа на Районен съд - Панагюрище.

ВРЪЩА делото на Панагюрски районен съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____